

# Kottas, kas ja emis.

üks ennemuistene jut.

Kõrge tamme labiva otsas  
Pestitas üks uhke kottas,  
Linnu-suggu kuningas.  
Tamme aaru kettel ossa,  
Täitis ühe kassi peffa,  
Kes seal praego peegemas.  
Maa sees tamme juur'de tagga  
Ellas emmis põrsastega.  
Nabri rahwa sõbrus iddus  
Kõigis kolme perre-piddus;  
Kadedus ning jalla wiha  
Meil ei solkind werd ei lha.

Kõrga kurri põrgu ande  
Tõstis walle keele kande  
Kassi kurjas süddames.  
Temma ronnis kotta liggi,  
Määkis: „Meie palge iggi  
Armsaid lapsi kassidates  
Läheb aina üsna nurja;  
Wata, emmis mõtleb kurja!  
Temma tuhniw ninna uuris  
Sensaks maa, kus tamme juuris,  
Ja kui tõstas tuule oogu  
Langed tamme-puu meil loogu,  
Pillab meie noore suggu,  
Mõisga emmis täidab puggu.  
Pea, mis ütlin, kõnwaft kinni,  
Muidu teeb meil emmis pinni.

Kas läks kottalt sallamahtis  
Emmiste wõerfi, sahtis:

Terre, kulla nabri moori!  
Lullin waatma teie noori. —  
Nähes kenna wäetilefi  
Tõuseb minnut silmas wessi:  
Pistad rinda laste motta,  
Kõrga kottas westab nolla;  
Kui sa jalga koddant tõstad —  
Neelab temma sinna põrsad.  
Pestast ennam ta ei lähe,  
Sest on kurei-nõu jo näwa.  
Kraa wihta sõbra juttu, —  
Jummalaga! mut on ruttu.

Kassite nüüd ootid peffas  
Kunni kurjus wõffus kessas.

Kottas emma poegi walwas,  
Sest ta kartis sea lähwa:  
Waeu emmis jälle pelgas  
Kurja kotta nolla wiha.  
Koddand minna nad ei jälge:  
Põp'wad mõllemad siis nalge;  
Kottas, emmis poegadega  
Kõnwad kassi-perrel' rooga.

Need kes kurja keele-pelju  
Ustwad, lähwad ilka lõssu. —  
Armas rahwas, wata ette:  
Kottas, emmis olled sa,  
Langed kassi walle kätte —  
Kes sind seal wõib aidata?